

2013. október 1. – kedd

A zsidókhöz írt levél 12,3: Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.

Ne másról beszéljünk ma, ne is elméleti kérdéseket boncolgassunk, hanem engedjük, hogy az ige szólítson meg. Aligha van olyan, akinek ne kellene az ige biztatása, nehéz ma olyat találni, aki ne lenne lelkiekben fáradt, kimerült. Sokszor magam is elmondom, lelkiekben nem tudom, hogyan tovább, nincs hozzá erőm, nem látom a helyes irányt, nem merek már remélni, megfáradtam, elcsüggedek, tehetetlen vagyok. Sőt, egyre gyakrabban jutok el a lelki kimerültség ezen állapotába. S mindenki, aki ezt kimondja, meg tudja indokolni és magyarázni, miért jutott el a lelki mélységekig, de legtöbbször nem látjuk, hogyan tovább, miként lehet kijutni onnan. A világ ma tudományos és áltudományos megoldások sorát kínálja, azonban látjuk egyrészt azoknak eredménytelenségét azok életében, akik kipróbálnak bármilyen módszert, másfelől, s ez a fontosabb, nem akarunk semmi olyat kipróbálni, ami ellenkezik Urunk akaratával, bármennyire is hatásosnak, eredményesnek hirdetnék azt. Mi Isten gyermekei vagyunk, akkor is, ha néha fáj az, mennyire mélyre tudunk kerülni lelkiekben. Istenünk ismeri életünket, így Előtte van szüntelen a mi lelki állapotunk is. S ha megfáradunk, Ő ajánl kiutat, mégpedig a leghatásosabbat. Gondolj arra, én lelkem, mit szenvedett el érted Megváltód. Mennyire mélyre szállt alá, amikor a kertben imádkozott, egyedül, a szenvedés nagy napja előtt. Mindezt azért, mert így tudott megváltani minket. S mivelhogy Ő a legnagyobb lelki mélységet is megjárta miattunk, ezért onnan is ki tud emelni minket. Ha szenvedünk, ha munkánknak látszólag nincs hatása, eredménye, ha egyedül érezzük magunkat, s mindez oda vezet, hogy szívünk mélyéről feltör a sóhaj, kimondjuk, hogy nagyon megfáradtunk, jusson eszünkbe: ebben az állapotunkban sem hagyott magunkra Megváltónk. El ne csüggedj, én lelkem, fel ne add a Neki való engedelmességet, szolgálatot, hiszen Ő itt van, megerősít, megvigasztal, tovább vezet. Segíts, Uram, hogy a lelki mélységben is Rád nézzek, meglássalak magam mellett, ne magammal törődjek csupán, hanem Téged kövessék, mert hiszem, Te előttem indulsz, ismered a kiutat, felfelé vezetsz. Jövel, Uram, Jézus.

2013. október 2. – szerda

A példabeszédek könyve 14,21: Aki megveti felebarátját, vétkezik, de aki az alázatosokon könyörül, boldog lesz.

Első gondolatunk talán sokunknak, az igét olvasva az, hogy mi nem vetünk meg és nem gyűlölünk senkit, amennyiben lehet, könyörülünk másokon, mindenkinek igyekszünk lehetőségeink szerint segíteni, így rendben van az életünk, ami ezt az igét illeti. De minden ígére érvényes az, hogy érdemes kissé elgondolkodni imádságos lélekkel elmélkedni róla, kiderülhet, hogy nem minden annyira egyértelmű, mint azt első olvasásra gondoltuk. Kiderül sokszor az, hogy van egy elméleti jó véleményünk önmagunkról, keresztyén életvitelünkről, az igének való engedelmességről, de ha példákat is kell mondjunk, néha nehezen találunk megfelelő példát saját életünkből. Őszinte önvizsgálattal kiderülhet, hogy kevés alkalommal könyörültünk önzetlenül felebarátainkon, irgalmas tetteink jó része kötelességből történik, vagy valamilyen anyagi, esetleg szellemi jutalom érdekében. S még az is megvilágosodhat lelki szemeink előtt, hogy vannak emberek, akiket lenézünk, értelmi vagy tudományos szempontból, de lehet, hogy csak valamilyen szokása miatt, vagy bármi más okból megvetjük. Isten Lelke adhat olyan lelki- szellemi világosságot, hogy helyesen lássuk a magunk keresztyén életvitelét, s ugyancsak Ő ébreszthet bennünk vágyat arra, hogy a jót gyakoroljuk, a helytelent elhagyjuk. A valóság felismerése fontos lépés, a jó kívánása is az, de tovább kell lépjünk, az ÚR segítségével a jó tettek gyakorlása, a rosszak elhagyása is be kell következzen. Adjon mindehhez mennyei Atyánk tiszta látást, bátorságot, tenni akarást, hitet és áldást.

2013. október 3. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 12,21: Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.

Beletörődünk, vagy ami még rosszabb, belenyugodtunk abba, hogy a rosszat nem lehet legyőzni, a rossz egyre inkább eluralkodik mindenütt, sajnós, kicsik és tehetetlenek vagyunk nem csak a világ nagy színterein történő szörnyűségek megfékezésében, hanem még a saját életünket érintő, vagy azt megkísértő rossz megállításában is. Istenünk az apostol által arra szólít fel, hogy győzzük le a rosszat. Nem azt mondja, hogy siránkozzunk amiatt, hogy milyen sok rossz ember van, milyen sok rossz dolog történik, nem is arra hív minket, hogy magyarázzuk meg, miért erősebb a rossz a jónál, hanem azt kéri gyermekeitől, hogy a rosszat győzzék le. Nem is akárhogyan, hanem a jóval. Ha egyáltalán megfogalmazódik néha bennünk az, hogy az áradó rosszat meg kellene valahogyan fékezni, akkor emberi bölcsességgel legfeljebb annyira jutunk, hogy törvényekkel, büntetéssel forduljunk ellene, esetleg szemet szemért magatartással. Elméletben sok mindent el lelet mondani, aki azonban egyszer is kipróbálta ezt, vagy ahogyan Megváltónk fogalmaz, a kővel dobálót kenyérral „visszadobni”, azt tudja, mennyire nehéz ezt tenni. Rettenetesen nehéz már csak azt elfogadtatni önmagunkkal, hogy ez Isten akarata és ez a mi teendőnk, aztán nagyon nehéz a szavak után a tettek terén elindulni, s ha idáig valahog eljutunk, rádöbbenünk, milyen hamar feladjuk ezt a harcot, mert harcot jelent így cselekedni. Ha viszont Isten Lelkének segítségül hívásával ezen az úton maradunk, néha fogcsikorgatva, vagy beleizzadva is, de nem mondunk le az igének való engedelmességről, eljön az áldás, a győzelem ideje, és ez csodálatos. Gyönyörűséges dolog legyőzni a rosszat, és látni azt, hogy a jó erősebb, az Úrnak való engedelmisség hatalom, a kitartás gyümölcsöző. Istenem, adj nekem ma is kitartást, Rád figyelmet, lelki erőt, hogy higgyem, tapasztaljam, ma is munkálkods bennem és általam azért, hogy a jó, a Te akaratod győzedelmeskedjen.

2013. október 4. – péntek

A zsidókhöz írt levél 12,14: Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.

Önmagamat is kérdezem, vagy inkább önmagamat kérdelem első sorban, de az ige mindnyájunkat kérdez, mennyire vesszük komolyan ezt a figyelmeztetést. Van ennél hosszabb és talán súlyosabb dolgokat tartalmazó figyelmeztetés is, de most erre figyelve, vajon elgondolkodom-e azon, hogy szent életre és békességre való törekvés nélkül nem láthatom az Urat, ami nem mást jelent, mint, hogy nem lehetek Vele az Ő országában. Gyakran hangzik el mostanában, hogy figyelniük kell az igehirdetőknek arra, hogy ne fenyegetsek a gyülekezetek tagjait, hiszen amúgy is apadnak a keresztyén közösségek, ne maradjanak el amiatt emberek, mert nem érzik jól magukat a templomban, a közösségben. És a mai ember nagyon is érzékeny, nem érzi jól magát, ha bűnről, kárhözatról szól az igehirdetés, azt hagyni kell a középkorban, mondják, ma jobb örömről, vigasztalásról, szép dolgokról beszélni. Mindez így igaz, ha az egyház emberi szervezet, a prédikáció pedig az ember, a lekipásztor legjobb gondolatait, ötleteit tartalmazza. Ha viszont mi Isten gyülekezete vagyunk, s Rá figyelünk, Neki engedelmeskedünk, akkor nem a lelkész bölcs gondolatait akarjuk kedvünk szerint hallani, hanem Isten igéjének üzenetét. Isten akarata az, hogy minket megmenten a kárhözattól, Ő azt akarja, hogy az örök életben mi Vele legyünk, színről színre találkozzunk Megváltónkkal. Ezt a célt, az üdvösséget szolgálja az ige, nehogy valaki kimaradjon azért, mert nem törekszik a szent életre, mert nem tesz a békesség érdekében. Isten nem olyan, mint mi, főként a mai korban, ha azt szeretnénk, hogy az autósok egy útszakaszon csak 50-el menjenek, akkor kiteszünk egy 30-as táblát, mert tudjuk, hogy nem tartják be pontosan, de azért valami hatása csak lesz a figyelmeztetésnek. Ha az ÚR kijelent, akkor azt komolyan kell vennünk. Nem azt

kéri, hogy bűn nélküli, szent életünk legyen, még csak azt sem, hogy mindenkivel békeességben éljünk, hiszen jól tudja, ezeket nem lehet ebben az életben megvalósítani. Azt viszont kéri, hogy amennyire rajtuk áll, békében éljünk, törekedjünk a békeességre, törekedjünk a szent életre. Ha ez a törekvés nincs meg, nincs Krisztussal közösség, mondja az ige. Az ige olyan, mint annak az edzőnek a szavai, aki azt mondja tanítványának, hogy ha a tájat nézed futás közben, nem leszel az első, s tuja mindenki, az edző célja a győzelem. Isten figyelmeztetésének célja az örök élet, melyet nekünk készített mennyei Atyánk. Ott Istennel közösségben leszünk. Addig erre a célra tekintve törekszünk Neki engedelmeskedni.

2013. október 5. – szombat

A zsoltárok könyve 23,5: Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Isten áldásairól tesz bizonyosságot az a lélek, aki az Urat pásztorának vallja. A bárány, a juh nem tesz mást, mint követi a pásztort, minden egyéb a Pásztor dolga, Ő tereli a nyáját a forráshoz, a jó legelőre, a pihenőhelyre. Minden ajándék, ezért a keresztyén ember egyetlen felelőssége a Pásztornak engedelmeskedni. Aki Őt követi, az áldások sokaságát fogja megtapasztalni életében. Nem lesz veszedelem nélküli az élete, a szenvedés, fájdalom sem fogják elkerülni, mégis arról énekel, tesz bizonyosságot milyen jó hozzá az ő Pásztor, mennyi áldásban részesítette életét. Isten követőit sokszor vádolták azzal, hogy nem segíti őket az ÚR, elhagyta őket Isten, nem is létezik az ő Istenük, erről a Biblia több helyen beszél. Dávid azt mondja, ellenségei, akik gúnyolták, most látják Isten iránta való féltő szeretetét, gyöngédségét, gondviselését. Terített asztalhoz ülteti őt Isten, elárasztja nem csak földi áldásokkal, hanem dicsőséggel, méltósággal is, betölti életét az ÚR ajándékainak gazdagsága. Olyan építő lelkileg ma ehhez hasonlót hallani, annyira megerősít, amikor néha anyagilag szerény körülmények között élő emberek elmondják, hogy mindenük megvan, sőt bővülködnek, mert Isten mindenről gondoskodik, a földi szükségét kirendeli, a mennyei ajándékokkal elárasztja őket. Ha a magunk életére is sikerül így tekinteni, hogy első sorban az ÚR, mint Pásztor van jelen benne, felismerjük mi, és meglátja életünkben mindenki az Ő gondviselését, áldásait.

2013. október 6. – vasárnap

A zsidókhöz írt levél 11,8: Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy.

Nem tudom, van-e jobb kifejezés, és lehet-e így használni ezt, de jobb híján irigységnek nevezem, amit sokszor éreztem Ábrahám iránt, a szó nemes, jó értelmében. Nem azért irigyeltem őt, mert régen élt, vagy az akkori körülményeiért, hanem két okból, az ige alapján. Többször gondoltam rá, és kívántam magamnak, ezt nevezem jó irigységnek, Ábrahám engedelmességét, amit Isten hitként nevez meg életében. Azt, hogy ennyire rábízta magát Isten szavára, elindult, nem tudva, hova megy. Biztosan sok kérdésem lett volt helyben, hova menjek, meddig, mikor érkezem meg, aztán érveltem volna a maradás mellett, ahol bizonyosságot tehetek hitemről, szolgálhatok embertársaimnak. Nem maradt volna el a könyörgés, mi lesz belem, hadd ne kelljen családomat kitegyen az ismeretlennek, a veszélynek. És talán ugyanígy érvelek, magyarázkodom, könyörgök sokszor ma is, amikor Isten valamit kér tőlem. A másik ok, amiért irigylen Ábrahámot, az, hogy őt Isten nem csak kiválasztotta, hanem egyértelmű utasítást adott neki, amit az ősatya megértett, követett. Megvallom, sokszor zavaró számomra, amikor Isten gyermekei, akik az Úrra figyelnek, a Lélek világosságában járnak, nincsenek ugyanazon az állásponton néha. Hadd említsem példaként a Quo vadis című filmből a legismertebb jelenetet. Amikor Róma városának pusztulása után elkezdődik a keresztyének üldözése, Péter apostol társai az ÚR Nevében, s

ezt emelném ki, az ÚR Nevében mondják, meneküljön Rómából, senkinek nem használ az ő halála, de sokaknak lehet áldássá, ha életben marad, s hirdeti Krisztust. Péter elindul, az ÚR azonban szembe megy vele, mert nem Krisztus akarata volt Péter távozása Rómából. Lehetséges ez, kérdezem? Hogy Isten gyermekei sem értik néha Őt. Hogy emberi féltés, emberi gondolkodás alapján döntenek, de Isten Nevében hirdetik döntésüket? Ezért irigylem Ábrahámot, mert ő nem lelkiismeretére hallgatva, nem a papok vagy próféták szava alapján, hanem Isten parancsát egyértelműen megértve és elfogadva indult el a engedelmesség útján. Ezért imádkozom a kis Sámuel imáját szó szerint értve: szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád.

2013. október 7. – hétfő

Dániel próféta könyve 2,28: De van Isten a mennyben, aki a titkokat feltárja.

Már ezelőtt háromezer évvel is tudósoknak neveztek olyanokat, akik nem voltak tudósok, a tudomány önmeghatározása szerint sem. A tudós nem álmofejtéssel foglalkozik, ők mégis ezt tennék, ha lehetne. Kéri a királyt, árulja el álmát, mert utána könnyű dolguk lesz, gyártanak ők hozzá bármilyen magyarázatot. Ma is neveznek tudósoknak olyanokat, akik egy ember vagy embercsoport által elképzelt elméletet, amit akár álomnak is nevezhetünk, igyekeznek bizonyítani, sokszor tudományosnak nem nevezhető módszerekkel. Dániel is az ország „iskolázott” emberei közé tartozik, mégis más, mint a többiek. Szavak nélkül, magatartásával is prédikál, hirdeti, hogy a pogány Babilonban is meg lehet maradni Isten mellett. Amikor pedig alkalma adódik szavaival is vallást tenni Istenéről, nem habozik ezt megtenni. Mielőtt a földi királynak szolgálna, megmentve ez által az áltudósok életét is, ő a mennyei királynak szolgál, Róla tesz bizonyosságot, bátran hirdeti a pogány Babilonban is a menny Istenének Nevét. Ő az ÚR, Aki mennyen és földön hatalmas, ismeri még az álmainkat is, gondolatainkat is, Ő ki tudja jelenteni mindazt, amit szükségesnek tart velünk megismertetni. Azt hirdeti Dániel, hogy nektek, babilóniaiaknak sok istenetek van, de azok a földön vannak, és nem tudnak semmit kijelenteni. Az én Istenem láthatatlan, mégis valóságos, hiszen kijelenti akaratát, beszél gyermekeivel, áldása meglátszik követőinek életén. Isten ma is szól az övéihez, és mindazt, ami szükséges és javunkra van, kijelenti nekünk. Fontos az, hogy Szavára figyeljünk, imádságos csendben fogadjuk el kijelentését azzal az előre meghozott döntéssel, hogy annak engedelmeskedni fogunk. S bármilyen a világ, mi életünkkel is, szavainkkal is az Urat hirdetjük.

2013. október 8. –kedd

Mózes első könyve 1,31: És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó.

Ma minden relatív, nehezen lehet olyat találni, dolgot, személyt, cselekedetet, amit egyértelműen mindenki jónak ítélné. Sokszor szoktunk erre hivatkozni, hogy ami másnak jó, lehet, hogy nekem nem az, ami másoknak tetszik, nem feltétlenül fogja az én tetszésemet is elnyerni. Különbözőek vagyunk, eltérőek az ízléseink, az igényeink, a felfogásunk. Nem szükséges ezt példákkal bizonyítani, hiszen nincs az életnek olyan területe, ahol ne tudnánk példák sokaságát felsorolni. A relatív értékek világában Isten gyermekei tudják, hogy két alapvető feltétel teljesülése esetén kimondható bármiről, hogy az tökéletesen jó, ez a két feltétel pedig nagyon szorosan kapcsolódik egymáshoz. Jó az, amit Isten mond jónak, és jó az, amit Ő alkotott. Amit az ÚR alkotott, az minden jó és tökéletes, noha az ember sok mindent megváltoztatott, átalakított, elrontott abból, amit Isten teremtett. A bűneset miatt átkozott lett a föld, s nem volt többé lehetősége az embernek visszatérni abba a kertbe, ami Isten tökéletes világát jelentette. A föld már tövist és bogácsot termett. Így a természet is csak halvány mása annak, ami az ÚR eredeti terve és munkája volt. Az ember is ilyen, már nem tökéletes, nem büntelen, hanem Isten, embertársa és önmaga ellen fordult, mindenkinek mindenütt fájdalmat okozva. Mindezek ellenére még

mindig valamit megsejtünk abból, ami Isten csodája volt a teremtéskor, ha a környezetünkre nézünk, ha az élet csodájáról gondolkodunk. Abban is egészen bizonyosak vagyunk, hogy mindaz, amit Isten alkotott az jó, mindaz, amit Ő ma cselekszik az jó és tökéletes, és mindaz, amit alkot akkor, amikor mindent újjáteremt, az is jó, tökéletes és dicsőséges lesz. Milyen jó tudni, hogy minden nap a mi segítségünk ettől a jót alkotó, jó Istentől jön, Aki teremtette az eget és a földet.

2013. október 9. – szerda

Mózes első könyve 50,20: Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt.

Egyszerűen csodálatos, legtöbbször szavakkal megfogalmazhatatlan, amit Isten cselekszik, azt csak átélni, legtöbbször könnyek között megköszönni lehet, ahogyan Ő a rosszat is jóra fordítja életünkben, a számunkra lehetetlen és elképzelhetetlen megoldásokat adja nyomorúságainkban, szeretetét és gondviselését megmutatja életünkben. Isten gyermekei ezt megtapasztalják mindennapjaikban. Megtörtént az életemben, hogy egyetlen nap leforgása alatt öt-hat olyan esemény történt, amit a világ legjobb rendezője sem tudott volna úgy időzíteni és olyan formában kitalálni, egyszerűen ámultam és nem jutottam szóhoz, hogy Isten milyen hatalmas és hogyan tud munkálkodni. Nem ritkán élem át azt is, hogy teljesen azonos helyzetekben, ha szegényemre nem imádsággal és az ÚR Nevének segítségül hívásával indulok valaminek megoldására, nem sikerül, megszegyenülök, dühösen, megalázva és nagy keserűséggel lelkemben veszem tudomásul a kudarcot, ha viszont elmondok egy pár szavas imát, egészen másként alakul minden. Nem varázsszavak az imák, nem ezek hatása a segítség, hanem az ima által rábízom magam Istenre, hitemet vallom meg az Ő segítségében, abban, hogy előttem jár és Ő intézi utjaimat. Isten ez által is bizonyítja, sokszor, hogy Ő mennyire hatalmas és csodálatos, kimeríthetetlen az ötlettára, a megoldásra Neki számtalan módszere van, szinte mind olyan, amit ember szíve meg sem gondol. Ki gondolta volna, amikor Józsefet rabszolgának eladták, hogy nem marad mindig egy névtelen, jelentéktelen rabszolga, Isten mégis általa adott egész háza-népének szabadulást és áldást. Áldom Isten szent Nevét, mert Ő a mi, a én életemben is jóra tud mindent fordítani.

2013. október 10. – csütörtök

Zakariás próféta könyve 10,2: De a házibálványok hazug kijelentést adnak, a varázslók megcsalnak látomásaikkal, haszontalan álmokat beszélnek el, és amivel vigasztalnak, mit sem ér. Ezért széledt el népem, mint egy nyáj, nyomorúságra jutott, mert nem volt pásztora.

Isten minden diagnózisa azért hangzik el, hogy lehessen változni és változtatni. Azért beszél Isten a bűn büntetéséről és a kárhozatról, hogy ne jussunk oda. Ha megismerem bűneimet, akkor esély van rá, hogy megbánjam azokat, s az ige szerint, ha megbánjuk bűneinket, hű és igaz Isten, hogy megbocsátja bűneinket és megtisztít minket. Csak sajnós, mint ahogyan az a földi fájdalmak esetén történik, későn megyünk orvoshoz, csak akkor, mikor már nagy a baj, és sokszor már nagyon nehéz orvosolni azt. A baj pedig egyre nagyobb, hiszen nem csak a bibliai időben volt igaz az, amit az ige állít, hanem ma is tapasztaljuk, hogy Isten népe egyre jobban elszéled, lelki ínségre, lelki nyomorúságra jut. Örvendünk, ha százból húszan-harmincan vannak templomban, pedig akkor százból még mindig hetven-nyolcvan lélek nincs ott. S akik ott vagyunk, vajon nem vagyunk sokszor mi is elszéledve, távol egymástól és távol Istentől? Nem kevesebb ma sem a házi bálvány, mint a bibliai korban, csak kicseréltük őket, más neveket adtunk nekik, de annyi minden van lakásunkban is, szívében is, amit szinte bálványként imádunk. És nem csak a szívben, a házban, ahol nem látnak be mások tiszteljük a káros dolgokat, hanem a közösségben is megy a varázslás, noha nem ezzel a névvel illetik. De elbűvölik a ma emberét is annyi mindennel, amit a közérkölc elfogad, a többség gyakorol és ezért minket is megkísért. Példákat bárki

nem csak egyet-kettőt, hanem sokat mondhat hazug kijelentésekről, semmit nem érő vigaszokról, csaló látásokról és látomásokról. Egyetlen vigasztalásom van, olvasva az igét, az, hogy mindezt Isten állapítja meg népéről, az akkoriról és a mairól, tehát nyomorúságunkkal, bűneinkkel Isten előtt állunk, Isten rendelésében vagyunk. Ő pedig, olvassuk el tovább ezt a fejezetet, jót gondolt és jót készített népének. Ő akar cselekedni, újra hatalmassá teszi választottait, helyreállítja és megáldja gyermekeit. Az ige az a tükör, ahol meglátom Isten látása szerint valódi állapotomat, de ebben a tükörben Isten tervét, akaratát is felfedezem, és azt, hogy Ő maga teljesíti be mindazt, amit eltervezett rólunk. Cselekedj, Uram, ma is gyermekeid, egyházad életében.

2013. október 11. – péntek

Pál második levele Timóteushoz 1,14: A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

Valakinek küldenem kellett egy fontos iratot, még a világháló előtti időkben, s mivel találkoztam tíz év körüli fiával, s én nem tudtam elmenni, azon gondolkodtam, vajon rábízhatom-e a gyermekére az iratot? Magamban mérlegeltem, már elég komoly, tudja, mi az, hogy fontos, de azért mégis gyermek még, elvesztetheti azt, ami meg kellene érkezzen szüleihez. Erről a kis történetről gondolkodva eszembe jutott, mennyire sokat jelentett, amikor első alkalommal fedeztem fel, hogy szüleim megbíznak benne, már szinte felnőttként kezelnek, rám mernek bízni értékeket, megbíznak felelősséget igénylő feladatokkal. Ugyanígy vártam, mint szülő, hogy gyermekeim eljussanak ebbe a korba, igyekeztem idejében érzékeltetni velük, hogy megbízom bennük, hogy elhiszem, meg tudnak őrizni egy kincset, értéket, legyen az tárgyi, vagy lelki-szellemi érték. Mi keresztyéneknek neveztetünk, Isten gyermekeinek. A mai ige tudatosítani szeretné, mennyire megbízott bennünk Istenünk, ha nekünk, bűnös, gyarló embereknek adta ezt a nagy felelősséget, hogy Róla, szent Fiáról neveztesünk. Óriási kincs az, amit Isten ad az embernek, és mid van, amit ne kaptál volna, kérdezi az ige. Életünk, szeretteink, körülményeink, lehetőségeink, táalentumaink, minden Isten ajándéka, értékes kincs, megőrzésre, némelyiket kamatoztatásra adta nekünk Atyánk. Pál apostol kincznek nevezi az evangélium hirdetését, amit feladatként kapott Krisztustól. Amit ránk bízott a mi Urunk, az nem csak feladat, felelősséggel jár, hanem ajándék is, kincs, aminek megőrzésére Ő tesz képessé Lelke által. Kincset hordozó emberek vagyunk, hallelujah!

2013. október 12. – szombat

A zsoltárok könyve 77,10: Elfelejtette kegyelmét az Isten, vagy elnyomta irgalmát a harag?

Isten gyermeke őszinte. Higgadtan kimondjuk, hogy mindaz, amit Isten akar az jó, mindaz, amit Ő megenged, azt javunkra fordítja, hisszük, hogy semmi nem véletlen, tudjuk, Ő soha nem hagy el minket, legmélyebb szenvedéseinkben is mellettünk van. Amíg azonban ebben a földi életben vagyunk, törekszünk a megszentelődésre Isten Lelkének munkája által, de nem vagyunk büntelenek. Nem büszkélkedünk ezzel, de bizony néha megfogalmazódnak szívünkben kérdések, felgyűlnek keserúségek, s ezeket nem titkoljuk el mennyei Atyánk előtt. Ebben a mai kérdésben is benne van a bizonyosságtétel, tudja a zsoltáros, hogy Isten kegyelmes és irgalmas, de nem titkolja azt sem, hogy abban a pillanatban nem érzi ezeket lelkében, nem látja, hogyan és miként van jelen életében Isten kegyelme. Persze, hogy költői kérdések ezek, inkább biztatásra valók, mert nyilvánvaló, s ezt akarja ismételtén tudatosítani saját lelkében, hogy Isten nem felejt el kegyelmét, ez lehetetlen, irgalmát semmi nem semmisíti meg. Azaz nem úgy olvasom ezt, hogy Uram, talán most nem vagy irgalmas és kegyelmes, mert haragszol ránk, mert tudom, hogy ez lehetetlen. Sokkal inkább önmagam biztatására való az ilyen kérdés, talán így

olvasva, hogy most én nem látom, és nem érzem Isten törődését, mert bajban vagyok, nehézségeim vannak, de azért most is tudom, Ő nem feledkezett meg rólam, nem kevésbé irgalmas hozzám, mint a jó napokon. Ha pedig így van, akkor már nem keserűen, hanem reménykedve mondom ugyanazt, mint az elején, hogy még a nyomorúság is javamra válik, mert minden Isten kezében van. Köszönöm, Uram, hogy soha nem feledkezel meg rólam, hiszem, hogy javamra fordítod még a keserűséget is, kérek, siess szabadításomra, irgalmas Istenem.

2013. október 13. – vasárnap

Pál levele a galatákhoz 5,5: Mi ugyanis a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét.

Szentlélek, hit, igazság, reménység, olyan kifejezések ezek, melyek egyre jobban beszorulnak a templomfalak közé, talán az igazságról, illetve pontosabban annak hiányáról még esik némi szó a hétköznapi életben. Ez azt is jelenti, sajnos, hogy a mai életből egyre jobban kiszorul Isten, az Ő ajándékai, az Ő munkája és áldása, az Ő gyermekeinek viszont azt jelenti, hogy olyan értékek birtokosai, melyeket már alig ismer a világ, nekik viszont a mennyei Atya adja azokat. Amit mi, keresztyének várunk, azt a Lélek által, az Ő indítására várjuk, nem magunktól, még csak nem is a magunk elképzelése szerinti szükségseink alapján, hanem a Szent Lélek által. Ami nem a Lélek indítása, nem Isten kijelentése és ígérete, az okoz sokszor kiábrándulást, szomorúságot, mert várjuk, de nem kapjuk meg. Az ÚR gyermekeinek életében nem csak a mindennapi gondviselés jön Istentől, nem csak a lelki áldások, hanem minden reménység alapja Isten szava, ígérete. Isten pedig olyat is ígér, vagy legtöbbször olyat ígér, ami meghaladja elképzeléseinket, amit a világ gondolkodása szerint lehetetlennek minősíthetünk, de Ő mégis megcselekszi. Ennek alapján várunk, reménykedünk, hiszünk abban, hogy nem hiábavaló az igazságot reménykedve várni, nem hiábavaló Isten szavára építeni minden várakozást, reménységet, mert megfelelő időben megadja azokat az ÚR. Irányítsa Isten Lelke hit által reménységünket, várakozásunkat, hitéletünket.

2013. október 14. – hétfő

A zsoltárok könyve 94,19: Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.

Uram, azt a vigasztalást kérem, amit megtapasztalt a zsoltáros, amiről bizonyosságot tesz ebben az igében. Ismerem az ígét, számtalanszor idéztem már én is másoknak, jó napjaimban önmagamról is elmondhatom, nincs aggodalom Isten gyermekeinek életében, hiszen mindnyájan tudjuk, minden Istenünk kezében, az Ő irányítása alatt áll. Mégsem tagadhatom le, hogy sokszor aggódom, és minden alkalommal eszembe jut, hogy nem kell, nem szabad, nem jogos az aggodalmam, ennek ellenére nagyon ritkán sikerül rövid időn belül szabadulni az aggodalmaskodástól. Mert az én szívemben is egyik gondolat a másikat szüli, egyik félelem a másikhoz vezet, az aggodás egyre fokozódik, míg néha megtelik vele szívem. És amikor szívemben ott van ez, akkor bizony társul hozzá a keserűség, az önsajnálát, a reménytelenség, a csüggedés és lemondás, bizony jó kis sereg, amitől szabadulni szeretnék, de nem tudok. A zsoltáros azt hirdeti, hogy vigasztalásod a gyógyszer, Szavad felüdíti lelkét, s bizonyára ilyenkor az előbb idézett sereg távozik szívéből. Ezt kérem, mennyei Atyám, a magam életében is. Nem egészen idegen számomra az ige, csak gyarló emberi mivoltomban inkább emlékszem a nehézpillanatokra, mint arra, hogy engem is megvigasztaltál, megerősítettél, az én életemben is csodákat cselekedtél kijelentett szavad által. Azt is tudom, ugyancsak szomorú tapasztalatból, hogy emberi szó, bölcsesség, saját erőlködésem kevés, a csüggedés és aggodalom pillanataimban. Most tehát, szent Atyám, alázattal könyörgök, vigasztalj meg engem, vigaszoddal adj felüdülést lelkemben, távolíts el

minden aggodalmat, add, hogy szívem és életem a Benned való bizodalom töltse be. Az ének szavaival kérlek: vigaszoddal térj kegyesen beteg szívemhez, Hozzád térő gyermekeknél, Atyám, kegyelmezz.

2013. október 15. – kedd

Jeremiás próféta könyve 31,20: Hát nem drága fiam-e Efraim, és nem kedves gyermekem-e? Valahányszor megfenyegetem, mégis mindig törődöm vele. A bensőm remeg érte, irgalmaznom kell neki - így szól az Úr.

Isten annyira szereti az Ő haszontalan, Istenét sokszor megbántó népét, hogy azt nem lehet szavakkal kifejezni. De hiszen még a szülő gyermeke iránt érzett szeretetét sem lehet szavakba zárni, minden művészeti alkotás is csupán sejteti, utal rá, hogy milyen nagy ez a szeretet, Isten szeretete pedig tökéletes, kifejezhetetlen, csodálatos. Az ÚR szeretetét csupán érezni lehet, tetteiből látjuk, hogy miként viszonyul hozzánk. Lehet, hogy némelyeknek erős, esetleg sértő a hasonlat, de az Úrral való kapcsolatunk olyan, mint amikor a képernyőn látunk egy bűnözőt, akit mindenki keres, tette miatt mindenki legszívesebben halálra ítélné, de valahol magába roskadva egy édesanya mégis azt nyögi, fájdalommal, hogy édes fiam. Mi is sokszor megbántjuk Istenünket, azt gondoljuk, hogy kis engedetlenségeink vannak, de nagy bűnöket azért nem teszünk, mégis, miattunk kellett Isten Fiának elszenvedni a halálbüntetést. Isten haragszik bűneink miatt, szomorú, mert nem térünk teljes szívvel Hozzá, mégsem tagad meg minket. Az a szülő, akinek gyermeke kisebb-nagyobb mértékben olyan utakon jár, melyek miatt szomorú a szülő szíve, és imádságon kívül úgy érzi, mást nem tehet érte, az tudja, milyen ez a szeretet, milyen az, amikor mindenek ellenére törődik gyermekével. És az a felnőtt, aki gyermekkorában valamivel nagyon megbántotta szüleit, és évekig hordozza szívében azt, hogy látta azok arcán kiábrázolódnival a szív mély bánatát, de mégis megbocsátottak, szeretetük árnyalattal sem lett kisebb, az tudja, milyen az, ha valaki így szól, hogy kedves gyermekem. Köszönöm Istennek, hogy így szeret, a szüleim által is megmutatta, mit jelent a valódi megbocsátás, gyermekeim irányába is erőt ad, hogy szeressem őket, imádkozzam értük, higgyek abban, hogy ők is teljes szívvel az ÚR útjain fognak járni, megérik és elfogadják Isten tökéletes szeretetét.

2013. október 16. – szerda

János evangéliuma 8,10-11: Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: "Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?" Ő így felelt: "Senki, Uram." Jézus pedig ezt mondta neki: "Én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!"

Amikor a bűnt elköveti az ember, nem gondol arra, hogy milyen súlyos következményei lehetnek, hogy mennyire megbánhatja később tettét. Nehezen tudjuk elképzelni, mi is járhatott ennek az asszonynak a fejében, amikor lökik, ráncigálják, vádolják, és tudja, rettenetes fájdalmak között ér véget percek múlva az élete. Talán visszagondolt a bűn csábítására, s magában mondta, bár ne tettem volna. Lehet, hogy a megkövezés szörnyű fájdalmára gondolva rettegett? Lemondott már az életéről? Nem tudjuk. Az viszont bizonyára egészen váratlanul érte, hogy egyszer csak nincsenek vádlók, és az egyetlen, aki elítélhetné, megbocsát. Szó szerint ajándékba kapja az életét, újra kezdheti, noha úgy jött, vagy inkább úgy hurcolták el hazulról, hogy nem tér vissza többé. Milyen nagy lehetőség, nagy kegyelem, hogy bűneire bocsánatot nyert. Jézus azzal engedi el, hogy többé ne vétkezzél, s úgy gondoljuk, hogy ekkor kegyelem kiáradása után nem is akarhat többé vétkezni. Ha egyszer mi is meghallanánk ezeket a szavakat, ha egyszer teljes bizonyossággal elfogadnánk a bűnbocsánatot, nem térnénk vissza a régi dolgainkhoz, gondoljuk. Mi Jézus Krisztussal nem találkozunk úgy, mint a bibliai korban, de valahányszor úrvacsorázunk, és valahányszor őszinte szívvel megbánjuk és megvalljuk bűneinket, Isten ténylegesen megbocsát, nekünk

is lehetőségünk van az újrakezdésre. Meg is fogadjuk, nem is egyszer, hogy többé nem akarunk visszatérni a bűnös életvitelhez, nem fogjuk megtenni azokat a tetteket, amikkel megbántottuk Istent. A mi döntésünk azonban nem állítja meg, sőt, még jobban felingerli ellenségünket, a bűnre való csábítás még nagyobb lesz, a kísértések megsokasodnak. Ezért kérjük Megváltónkat, Aki megtisztít minket minden bűntől, hogy maradjon is velünk, emlékeztessen szüntelen arra, hogy milyen drága áron váltott meg a kárhozattól, Ő adjon erőt, hitet, kitartást, hogy elfogadva a bűnbocsánatot, többé ne vétkezzünk.

2013. október 17. – csütörtök

Az apostolok cselekedetei 5,31: Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izraelnek.

Többször beszél az Írás arról, hogy Isten nem vetette el az ószövetségi népet, van még terve velük, csak ideiglenesen állította őket „mellékvágányra”. Ma a pogányok, a nem zsidó népek ideje van, számunkra nyitott a kegyelem ajtaja, de Isten még helyreállítja Izráelt is. Emiatt szoktak egyesek „aggódni”, mondván, hogyan lehet az, hogy Isten a zsidó népet üdvözítse, hiszen ők nem fogadták be a Messiást. Sokszor képmutató a mi aggodalmunk, egyébként sem tartozik nekünk Isten magyarázattal, itt mégis elmondja, az apostol által, hogy Izrael is úgy jut el az üdvösségre, ahogyan mi magunk, azaz megtérés és bűnbocsánat által. Elhozza Isten az időt, amikor felismerik a Megváltót, és azt, hogy mekkora bűnt követtek el az Ő elutasításával, akkor majd Istenhez fordulnak kegyelemért, ezt nevezi a Biblia megtérésnek, erre adja az ÚR az Ő kegyelméből a bocsánatot. Jézus Krisztus az ószövetségi népnek is fejedelme és üdvözítője lesz. Így tekintek mindig a zsidó népre, mint olyan közösségre, akikkel Isten még nagy dolgokat fog cselekedni, akikkel együtt fogunk örvendezni az Ő országában. Így próbálok minden emberre tekinteni, aki ma még nem fogadja el Isten kegyelmét, hátha elhozza az ÚR az ő életében is a megtérés, a bűnbocsánat idejét, hogy az, aki ma távol van Isten országától, felismerje és elfogadja az egyetlen üdvözítő Jézus Krisztust. Áldott legyen az ÚR, hogy rajtam már könyörült, hiszen semmivel sem vagyok különb másoknál, de Isten mégis kiválasztott arra, hogy elfogadjam bocsánatát, Úrnak, Krisztusnak, Fejedelemmé és Üdvözítőnek ismerjem fel, fogadjam el és valljam az én Megváltómat. Hiszem, az ének szavaival, hogy ÚR lesz a Jézus mindenütt, hol csak a napnak fénye süt.

2013. október 18. – péntek

Pál levele a filippibeliekhez 4,6: Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.

A Biblia végén olvassuk a felszólítást, hogy ne vegyünk el és ne tegyünk hozzá az ígéhez, ezért a mai igéből sem törölhető a „semmiért” kifejezés. Azt pedig hozzátenni nem szabad, hogy ne aggódjanak a zsidók, vagy az első században élők, vagy a gazdagok, vagy bármilyen más kategória. Nincs ott, tehát egyetemesen, mindenkor, mindenkire érvényes, hogy semmiért ne aggódjunk. Mentegetőzni is hiába próbálkozunk, ne akarjuk Istennek megmagyarázni, hogy miért nem lehet az Ő szavának engedelmeskedni, ne tanítsuk Istent arra, hogy miben más a mai élet, nem ismeretlen számára az sem, hogy milyen a környezetünk, milyenek a körülményeink. Az ige marad: semmiért se aggódjatok. A hangsúlyt kell megfelelő helyre tenni, mert nem az a fő üzenet, hogy ne aggódj, s akkor lássuk, mi minden teszi ezt lehetetlenné, hanem az ige azt mondja el, hogy aggódás, az önmagunkra és nehézségeinkre való tekintés helyett mit tegyünk: imában járuljunk Isten elé. Imádvá Istent könyörögjünk Hozzá, azzal a meggyőződéssel, hogy Ő meghallgat minket, azt adja nekünk, ami leginkább javunkra van, az Ő imameghallgatásáért hálát is adhatunk. Ha megtesszük, nem csak magunkkal és problémáinkkal törődünk, ezek miatt aggódva, hanem imádkozunk, bizalommal állunk

Isten elé, megtapasztaljuk az ige folytatását is: Isten békessége megőrzi szívünket. Adjon az ÚR békességet!

2013. október 19. – szombat

Mózes ötödik könyve 4,31: Mivel irgalmas Isten az Úr, a te Istened, nem hagy cserben, és nem hagy elpusztulni.

Isten kegyelme az, hogy életem során többször megtapasztaltam, mit jelent, amikor nem hagyunk cserben. Rettenetesen megbántottam szüleimet, akik szóvá sem tették azt, de magatartásukkal sem érzékeltették egy pillanatra sem azt, amivel őket bántottam. Érdemtelenül hajoltak le hozzám emberek, igaz barátok, amikor teljesen tanácstalan, vagy éppenséggel tehetetlen voltam, s nem láttam semmilyen kiutat valamilyen nehéz helyzetben, amibe önhibámból kerültem. Van olyan helyzet, amikor egy jó szó mindennél többet ér, volt olyan jó szó élemben, amiről úgy éreztem, döntő fontosságú, s nem is tudom semmivel megköszönni. Mindezeket úgy értékelem, mint Isten kezének munkáit az Ő kiválasztott emberei által. Az viszont nem kétséges, hogy a legjobb indulat, legnemesebb szándék is a mi emberi korlátaink szerint valósulhat meg, nem mindig sikerül megtenni azt, amit szeretnénk. Mindig mélyen megrendít, ha képernyőn látok beszámolókat olyan balesetekről, amikor valakit elsodor a víz, s nem tudnak rajta segíteni, tehetetlen szemlélői kell legyenek emberek szeretettük elsodrásának, pusztulásának. Lelki értelemben mindnyájan sodródtunk, a biztos pusztulás irányába tartott életünk. Isten nem nézhette tétlenül vesztünket, Ő viszont nem csak akart segíteni, hanem hatalma is volt és van bármit megcselekedni, Ő megmentett minket irgalmából, életet kínált számunkra, örök életre hívott el minket. Az tudja, milyen nagy ajándék ez, aki átélte már. Nem mindegy hallani valakinek a beszámolóját arról, hogy kihúzták a szakadékból, vagy átélni azt, hogy egy hajszála a haláltól valaki kinyújtja a kezét és megment minket. Nem egy régi történet ez a bibliai zsidóságról, hanem a szent és hatalmas Isten mai tette az Ő népe és gyermekei felé. Múlt, jelen és jövő időben egyaránt igaz, az ÚR irgalmas, nem hagy elpusztulni, legyen áldott szent Neve örökké szabadításáért.

2013. október 20. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 51,12: Én, én vagyok vigasztalótok! Miért félsz halandó embertől, olyan embertől, aki a fű sorsára jut?

Voltak és vannak hatalmas emberek. Van, akinek fizikai ereje nagy, nem lenne jó egy este egyedül az utcán lenni, találkozni és összeveszni vele. Vannak sokan, akiknek a hatalmuk nagy, emberek igyekeznek kedvükbe járni, mert ha egy fontos ember szól egy szót, azzal sokat segíthet, vagy árthat. Isten azonban azt hirdeti gyermekeinek, hogy Ő az, aki életük minden pillanatában mellettük van. Nem a fizikai erő, nem a földi hatalom mondja ki az utolsó szót, hanem a végső döntés az ég és a föld teremtő Urának szava. Olyan ez, ha egyáltalán lehet példát mondani, mint akinek a testvére birkózó világbajnok, és amikor épp mellette van, megfenyegeti az iskola birkózó bajnoka. Valóban sokkal erősebb nálam az iskola bajnoka, de ha velem van világbajnok testvérem, igazán csak mosolyogni tudok, ha iskolatársam fenyeget. Az ember, akármennyire erős, hatalmas is lenne, mégis csak halandó, mondja Isten, eljön az idő, amikor megszűnik, véget ér minden ereje és hatalma, kivágják, nincs többé. Egy híres püspök mondta, lehet, hogy ő is idézte, hogy a földi nagy emberek rettenetes erővel, hatalommal lépnek fel, és legtöbbször nevésségesen távoznak. Tiszteletet, tekintélyt követelve, elszántan érkeznek, majd kevés idő múlva gyalázatosan, vagy betegen és erőtlenül távoznak. Egyetlen örök hatalom van, Istené, mi pedig az Ő gyermekei vagyunk, akikkel törődik, akiknek életét felügyeli, velünk csak az történhet, amit a hatalmas Isten megenged. Segíts Uram, mindig emlékezni arra, hogy Te vagy vigasztalóm, gondviselő Atyám, akkor is, amikor a földi hatalmasok miatt lehetne okom félni, aggódni, hadd

emlékezzem mindig arra, hogy Te velem vagy, Szavad a végső szó, akaratod az, ami beteljesedik, Te pedig a tiednek mindig jót akarsz, azt, ami őket az üdvösség felé vezeti.

2013. október 21. – hétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 3,6: Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk.

Pál apostol a folytatásban meg is magyarázza, mit jelent az új szövetség szolgálata, amikor azt írja, hogy ez a lélek és az igazság szolgálata. Erre pedig maga Isten teszi alkalmassá gyermekeit. Sajnos, a mai világban legtöbb ember úgy gondolja, hogy a lelki életet nem kell tanulni, azt csak eldöntheti, aki akarja, hogy ezután hitben él, és mi sem egyszerűbb, csupán nem szabad rosszat tenni, csúnyán beszélni, és néha imádkozni szükséges. S nem csak tanulni nem kell azt, hogy mit jelent a hitélet, hanem segítségre sem szorul az, aki „vallásos” akar lenni, hiszen mi sem egyszerűbb, ha valaki templomba akar járni, megteheti, ha imádkozni akar, azt tegye, ha erkölcsös életre szánja el magát, csak el kell kezdeni. Mindezeket azok gondolják, akik meg sem próbálták soha, milyen az, ha valamiről egyedül, saját erőmből kell leszokjak, vagy ha Istent akarom imában megszólítani, s azt sem tudom, hogy kezdjem. Amikor valaki szeretne megváltozni, akkor döbben rá, hogy nem tud, akarna Isten szerint élni, lelki dolgokat cselekedni, igazságban szolgálni, de nem alkalmas mindezekre, nem képes a hitéletre. Az ige azt üzeni, hogy Isten jól ismer minket, ismeri korlátainkat, emberi mivoltunkat, tehetetlenségünket, ezért segítségünkre siet, alkalmassá tesz arra, hogy a Krisztus Jézus által szerzett szövetségben Vele kapcsolatban legyünk, az Ő Lelkének segítségével akarata szerint szolgálni tudjunk lelkiekben, igazságban. A mai napon ez ne maradjon elmélet, hanem kérjük az Urat, mutassa meg, miben és hogyan szolgálhatunk Neve dicsőítésére, kérjük azt is, tegyen alkalmasakká minket mindannak elvégzésére, amit Ő készített számunkra, hogy lélekben és igazságban szolgálva az Ő imádatára jussunk el, hiszen akik Istent imádják, azok lélekben és igazságban imádják Őt.

2013. október 22. – kedd

Pál levele a kolosséiakhoz 3,10: Felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.

A reformáció óta vallja egyházunk a szüntelen megújulás, a semper reformandi elvét, erre a megújulásra szüksége van a keresztyén embernek és a keresztyén közösségnek egyaránt. A mai ige egy nagyon fontos üzenetet fogalmaz meg, mégpedig azt, hogy az fog állandóan megújulni, aki már felöltözte az új embert, azaz bibliai kifejezéssel, aki már újjászületett. Isten Lelkének megújító ereje nélkül sziszifuszi erőlködésben telik életünk, eredménytelenül. Semmilyen felsőbbrendűség érzése nincs bennem, inkább őszinte fájdalom, amikor kimondom, nagyon sok ilyen hiábavaló vallásos erőlködésben megfáradt és kiábrándult embert látok, látunk a mai egyházban, s bizony magunk is ebbe az emberi erőlködésbe fáradunk meg gyakran. Nem a régi emberi természetünket kell önerőnkől megváltoztassuk, mert ez nem sikerül. Nem azt jelenti a hitélet, hogy nagyon igyekszünk nem gondolni s nem tenni rosszat, s ha mégsem sikerül, kis bánkódás után még nagyobb akarattal látunk neki. A hitélet Isten hívásának elfogadásával kezdődik, a Lélek munkájával életünkben, Aki meggyőz minket Krisztus megváltó munkájáról, és új, isteni természettel ajándékoz meg, hogy képesek legyünk Istenre figyelni és Neki engedelmeskedni. A hitéletben is megfáradunk, de az ÚR emlékeztet minket, hogy mi Tőle kapott új természettel rendelkezünk, Megváltónkéhoz hasonló természettel, ezért Hozzá hasonlóan imádságban keressük az Atyával való közösséget. Ahogyan Jézus Krisztus, úgy mi is még egy fárasztó nap után is az Istennel való közösségre törekszünk imádságban, s ha földi kenyeret nélkülöznünk kellene is, elmondhatjuk, kenyerünk az Atyának való engedelmesség. Juttassa eszünkbe ma is a Szent Lélek Isten,

hogy mi újjászületett emberek vagyunk, akik felöltöttük Krisztus természetét, s állandóan megújulunk lélekben, hogy Őt mind jobban, mind közelebből ismerhessük, Vele közösségben éljünk.

2013. október 23. – szerda

Mózes első könyve 18,27: Ábrahám újból megszólalt: Tudom, merész dolog, hogy szólok az én Uramnak, bár én csak por és hamu vagyok.

Komolytalanul gondolkodik Istenről az, aki felületesen imádkozik. Aki rádöbben arra, milyen hatalmas Istenünk van, és mekkora kegyelem, ajándék az, hogy egyáltalán szabad nekem Őt megszólítani, az meg sem tud szólalni egy ideig. Péter azt mondta Jézusnak, távozzon, mert felismerte, hogy ő csak egy bűnös ember, Jézus pedig viharak, tengerek, földi él szellemi erőknek parancsoló ÚR. Nagy komolytalanságot jelent azt gondolni, hogy a menny és a föld urához csak úgy, félvállról, oda is figyelve, egyebekre is gondolva lehet imádkozni. Nem igazán tudja, mit cselekszik az olyan ember, aki lehadar egy két betanult imádságot, s azt hangoztatja, hogy Ő beszélt a Mindenhatóval, dicsérte az Urat, ő vallásos életet él. Ábrahám, akit Isten megszólított álmában, ő pedig egész életét megváltoztató döntést hozva engedelmeskedett Neki, tudja, hogy nagy kiváltság ez, hogy Isten kijelenti az Ő akaratát a halandó embernek. Isten terveibe beleszólni vajon lehet-e, kérdezi magában az ősatya. De mindaz amit Isten szándékozik tenni olyan fájdalmat okoz lelkében, hogy szólania kell, meg kell próbálni a lehetetlent is, gondolhatja. Eszter királynő bemegy a király elé egy olyan országban, melynek törvényei azt írják elő, hogy ebben az esetben a király halálra ítélni lehet őt. De nem maradhat tétován, amikor egész népének sorsáról van szó, napokon, sőt, órákon múlik a választott nép sorsa, emberileg, ezért bemegy a király elé, elmondja azt, amivel reméli népének sorsa fordulását, vállalja a következményeket, bárhogyan is döntene a király. Pál apostol írja, hogy vállalná az átkozottak sorsát, ha ezzel megmenthetné szeretett népét, akik őt gyűlölik és életére törnek. Ábrahám is megszólal, kérdés van kérdésében, tudja, merész dolog az, amit tesz, mégis Isten elé járul. Ha ilyen imádkozó emberek lennének ma közösségeinkben, ha többen felismernék azt, hogy mekkora kegyelem és kimondhatatlan lehetőség, hogy mi, a porszemnyi életű emberek a menny és föld Ura elé járulhatunk, esedezve népünkért, akkor bizonyára másként alakulna sok minden a mai egyház életében is. Ki az, aki ma el akarja kezdeni a bűnös népért való közbenjárást, akkor is, ha maga is csak egy porszem?

2013. október 24. – csütörtök

Máté evangéliuma 15,32: Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: "Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton."

Elgondolkodtató tényeket közöl az ige a fő üzenet mellett. Az egyik ilyen elgondolkodtató dolog az, hogy volta emberek, akik három napon keresztül követték Jézust, hallgatták az igét, úgy, hogy még élmük sem volt. Ha valaki három napra utazik el, azért egyet s mást csak össze tud szedni, a tarisznyába elfér egy-két kenyér, pár apróság. Az, hogy nekik nem volt mit enni, arra enged következtetni, hogy nem számítottak ennyi időt Jézussal maradni. Lehet, hogy kíváncsiságból, vagy azért, mert mások is mentek, sokan akarták Jézust látni, egyszer hallani mit is hirdet. De, ahogyan azt leírják az evangéliumok, Jézus nem úgy tanított, mint mások, hanem, mint akinek hatalma van, ez lehetett az egyik ok, hogy nem tudtak elszakadni Tőle, még többet akartak hallani abból, amit Ő hirdetett. Érezhették sokan, hogy Jézus tanítása nem egy elmélet, hanem az Isten kijelentése, annak engedelmeskedve lehet Isten akaratát követni. Ma is vannak olyanok, akik hajlandók jelentős összegeket elköltsé sokat utazni, hogy több napos rendezvényeken részt vegyenek, olyan alkalmakon, melyeket fontosnak tartanak. A furcsa csak az, hogy amikor mindenkinek van Bibliája, számtalan lehetőség adott az Igével találkozni

naponta, arra már ritkán van idő, gyorsan, felületesen olvasunk el egy szakaszt, vagy egy magyarázatot, mert a mindennapokban egyebet tartunk fontosnak, sürgősnek. Arra hívta fel a mai ige figyelmem, hogy ezt fontoljam meg, a mindennapokban mennyire fontos nekem az Ige mellett nyugodt időt tölteni. Arról is érdemes lenne elmélkedni, hogy tudok-e órákat, napokat tölteni el úgy, hogy akkor az Úrral való közösség legyen a fontos, érdemes lenne elgondolkodni, mennyi időt tudunk eltölteni tévé, internet, mobiltelefon nélkül. Már-már nevetséges az, vagy inkább szomorú, amikor egy-másfél órás előadás, igei együttlét után mindenki egyszerre nyúl a telefonjához, hiszen annyi minden történt közben, fontos ügyeket kell intézni, a mindennapok ügyeivel kell foglalkozni. Én lelkem, szánj tartalmas időt együtt lenni az Úrral.

2013. október 25. – péntek

János evangéliuma 15,35: Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

A hovatarozás legnyilvánvalóbb jele az egyenruha, első látásra tudjuk, ha egyenruhát visel valaki, hogy rendőr, katona, cserkész, valamilyen szervezet tagja. Az egyenruhát leggyakrabban csak szolgálatban viselik egy szervezte tagjai, azon kívül nem ismerhető fel hovatarozásuk a külső alapján. A közösség azonban, ahova tartoznak, elvárja, hogy akkor is, amikor nincsenek munkaidőben és nem hordják az egyenruhát, olyan legyen a viselkedésük, hogy ne hozzanak szégyent önmagukra sem, a közösségükre sem. Mondhatjuk így is hogy csak külsőleg vetették le az egyenruhát, de lelkileg mindig a szervezetük, közösségük tagjaiként kell megnyilvánuljanak. Isten gyermekeinek közössége nem jelent egy zárt szervezetet, nem különülnek el a világtól, nem viselnek ismertető egyenruhát. Hiszen az egyházhoz tartoznak nem csak minden nép tagjai hanem lehetnek gazdagok és szegények, szinte bármilyen mesterséget gyakorló emberek, kevés kivétellel a mindennapi élet minden kategóriájából vannak Isten által elhívott emberek. Isten gyermekeiként felismertük mennyei Atyánk irántunk való, tettekben, áldozatban megnyilvánuló szeretetét, mi pedig életünkkel szeretnénk ezért Őt dicsérni és szolgálni. Mi az ÚR akarata szerinti élünk, amihez nem csak istentiszteletek, imák, dicsőítések tartoznak, hanem őszinte vágy, hogy minél többen megismerjék Istent, a kárhozat útjáról az üdvösség útjára térjenek. Ma ennek sajnos egyre gyengülő eszköze a szó, a prédikáció, a világ olyan sok ámitással, hamissággal telítődött, hogy már az igaz evangéliumot sem hajlandó néha meghallgatni. A szeretet azonban mindenkit meg tud győzni, a gyakorlatban, önzetlenségben, áldozathozatalban, megbocsátásban, hűségben, tisztaságban, őszinte odafigyelésben megmutatkozó szeretet jobban prédikál, mint szavaink, vagy valamilyen külső ismertetőjel. A bennünk is megmutatkozó jézusi indulat, lelkület ma is fel tudja kelteni emberek figyelmét, Isten felé fordíthatja érdeklődésüket. Ezt nekünk nem „megtenni, megcsinálni” kell, nem elvégezni valamit, hanem egyszerűen a mindennapokban az ÚR Lelkének vezetése szerint élni, a Tőle kapott szeretetet tovább adni, tovább engedni mások felé. Uram, segíts, hogy ma hiteles tanítványod legyek, tégy képessé a szeretetre.

2013. október 26. – szombat

Az apostolok cselekedetei 5,42: Nem hagytak fel a naponkénti tanítással, és hirdették a Krisztus Jézust a templomban és házanként.

Amennyire egyszerűnek, egyértelműnek tűnik ez a mondat, annyira érdemes kissé elidőzni mellette, elgondolni, amennyire sikerül azt elképzeljük, hogy mit is jelentett az első keresztyéneknek megtenni mindazt, amit itt leír az ige. Jézus Krisztust keresztre feszítették, követői pedig azt hirdetik, hogy Ő feltámadt. Már az is nagy bátorság, ha valaki egy halálraítelt követőjének vallja magát, a keresztyének azonban nem állnak meg itt. Naponként tanítanak, noha Jézus Krisztust, az ő Mesterüket épp tanításai

miatt ítélték el, ők pedig folytatják az általa megkezdett munkát, tanítást. Hirdetik Krisztus Jézust, mégpedig mint Feltámadottat, akit ők követnek, aki életük ura és megváltója. Hirdetik Krisztust a zsidók templomában, ott, ahol a főpapok és az írástudók eldöntötték, hogy halálra méltó, ott, ahol a régi vallást féltették Tőle, ezért döntöttek úgy, hogy meg kell halnia. Hirdették Krisztust házanként, mert minden emberhez el akarták juttatni a jó hírt. Lehet, hogy néha eszükbe jutott, vajon azok az emberek, akikhez most bekopogok, nem-e voltak abban a tömegben, mely Nagypéntek hajnalán a helytartó udvarában kiáltotta, hogy feszítsd meg? Mégis, házanként hirdetik Krisztust. Az ige úgy fogalmaz, hogy Krisztus hirdetésével nem hagytak fel, ezzel mintegy jelezve, hogy talán emberileg, a körülményeket átgondolva elmaradhatott volna az evangélium hirdetése, de ők nem hagytak fel vele, mert ezt a parancsot kapták Megváltójuktól. Azon elmélkedem, mennyi mindennel hagytam fel rövid idő után, a körülmények miatt, az eredménytelenség láttán, vagy egyszerűen kényelemből, mert terhes lett volna áldozatot hozni. Mutassa meg az ÚR, mi az, amit Neki engedelmességgel cselekednünk kell, akkor is, ha áldozattal jár, vagy emberileg nem látjuk értelmét, eredményét. Egészen bizonyos hogy a mi feladataink között is az elsők között kell legyen Krisztus hirdetése, a mi Urunkról való bizonyágtétel.

2013. október 27. – vasárnap

Ezékiel próféta könyve 16,61.63: Akkor eszedbe jutnak tetteid, és szégyenkezni fogsz, ...ha megbocsátom mindazt, amit elkövettél - így szól az én Uram, az Úr.

Mindnyájan tapasztaltuk, hogy a büntetés, még ha jogos is, könnyen megkeményít, a megbocsátás pedig megszégyenít. Büntetés után hajlamosak vagyunk haragudni, magyarázkodni, a büntetés mértékét, mikéntjét kifogásolni, s nem ritkán gondoljuk azt is, hogy ezzel minden rendezve, most aztán ismét büntelenek vagyunk, bennünk meg kell bíznanak, rendezve van életünk. Amikor viszont valaki nem büntet, noha jogosan tehetné, és hatalma is lenne hozzá, akkor jobban elgondolkozunk, azon is, hogy miért, s remélhetőleg azon is, hogy mit is bocsátottak meg nekünk. A kérdés az, hogy amikor Isten a próféta szaván keresztül megszólítja népét és emlékezteti őket arra a kegyelemre, megbocsátásra, melyet az ÚR gyakorolt érdemtelen népe irányába, akkor a közösség szégyenkezve megemlékezik bűneiről, hálát ad Istennek a kegyelemért, vagy sem. A kérdés az, hogy mi, kik naponta Isten kegyelméből élünk, azt gondoljuk, hogy azért virrad fel minden reggel a nap, mert ez így természetes, azért ébredünk reggelente, és képesek vagyunk feladataink végzésére, mert ezt így érdemljük, vagy eljutunk oda, hogy megemlékezzünk mennyi mindennel érdemeltük volna a büntetést, mégis, Isten megbocsátott. Indítson az ÚR kegyelmének ismerete hálára, és a bűneink miatti szégyenkezés azok elhagyására, törekedjünk a megszentelt életben való növekedésre.

2013. október 28. – hétfő

Pál levele a kolosséiakhoz 1,9: Szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén.

Imádkozom érted, gyakran elhangzik ma, néha szóban is, és különösen a ma annyira kedvelt és elterjedt világhálós fórumokon, csevegő-szolgáltatásokon. Gyakran olvasom, hogy valaki beteg, esetleg műteni kell, s percek alatt emberek százai kívánnak gyógyulást, biztosítják arról, hogy imádkozni fognak érte. Legyen áldott Isten, ha a modern eszközöket is felhasználva sokan imádkoznak, közbenjárnak egy szenvedőért, szükségben levő embertársukért. Ugyanakkor sajnós, sokszor azt is tapasztaljuk, hogy az ígérek nem teljeseznek be. Odaírjuk valakinek, hogy imádkozni fogunk, de a következő kattintás nem csak a képernyő tartalmát változtatja meg teljesen más témára, hanem sokszor a gondolatainkat is. Ma, fájdalom, de sok ember számára az, hogy imádkozom érted csak annyit jelent, hogy jó lenne, ha meggyógyulnál, talán ebben Isten segíteni fog, de én megyek is tovább. Magatartásunkkal mutatjuk,

mennyire hiszünk az imádság erejében, mennyire bízunk Isten hatalmában, mennyire engedelmeskedünk az Ő akaratának. Hála legyen az Úrnak, nem csak az ilyen felületes hozzáállást lehet látni, hanem vannak az Úrnak ma is gyermekei, akik valóban megrendülnek nem csak szereteteik, hanem minden ember nyomorúságán, s amikor látják valaki fájdalmát, nyomorúságát, valóban Isten elé járulnak esedezéseikkel, könyörgéseikkel. Sőt, nem csak a bajban levőkért imádkoznak, hanem Isten minden gyermekéért, az anyaszentegyházban mindenkinek hitben való növekedéséért. Sok évig egy gyülekezetben szolgáló lelkész mondta, vasárnap reggel az irodába tölt hosszabb időt, istentisztelet előtt, ilyenkor a falu egyik végétől a másikig mindenkiért imádkozik. Ma elgondolkodom annak a gyülekezetnek tagjain, ahol élek, elgondolkodom rokonaimon, barátaim életén, ismerőseimen, és kérem Isten mindenkiért. Az ÚR jól tudja, kinek mire van igazán szüksége, én az Ő akaratának beteljesedését, kegyelmének és szeretetének kiáradását kérem mindenkire. Jézus Krisztus, taníts, taníts imádkozni.

2013. október 29. – kedd

A krónikák első könyve 28,9: Ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel.

Dávid mondja ezt fiának, Salamonnak, Izráel vezető emberei előtt. Azt is elmondja Dávid, hogy Salamon fogja felépíteni az ÚR templomát, és ő lesz Izráel királya. Mennyi mindent mondhatott volna, a nép vezetői előtt. Tanácsokat adhatott volna, hogyan építse a templomot, kik legyenek a mesterek, mikor fogjanak neki. Ami még fontosabb, beszélhetett volna hosszasan arról, hogy negyven éves uralkodása alatt milyen jó, és milyen negatív élményeket szerzett, hogyan kell a néppel bánni, mit kérjen tőlük, hogyan kormányozza őket. Elgondolkodom azon, hogy amikor gyermekeim kirándulni mentek, vagy iskolába, mit is mondtam nekik. Leginkább azt, hogy jól viselkedjenek, ne hozzanak szégyent magukra és szüleikre, és még sok emberi jó tanácsot. Dávid azt tartja fontosnak, hogy az egész nép előtt arra bátorítsa Salamont, hogy az ÚR ismeretére törekedjen, Neki szolgáljon teljes szívvel. Minden szülőnek meg kell ezt tanulni, gyermekeinknek erre van leginkább szükségük, bátorítsuk őket, hogy ne hagyják el az Urat, hanem törekedjenek az Ő ismeretére, a Neki való engedelmessegre. Hiszen jól ismerjük a mi Urunk szavait, mit ér az ember, ha az egész világot megnyeri, de lelkében kárt vall. Lehet a legjobb tanuló, a legsikeresebb üzletember, a leghíresebb, legnagyobb valamilyen sportban vagy művészetben, akkor is ez marad a legfontosabb, hogy mi lesz az ő lelkével. Első lépés nyilván az, hogy mi magunk is erre törekedjünk, Istennek tetsző, engedelmes életet éljünk, és erre bízassuk szereteteinket, gyermekeinket is.

2013. október 30. – szerda

A példabeszédek könyve 3,29: Ne koholj rosszat embertársad ellen, aki gyanútlanul lakik melletted!

Valahányszor Kálvin János imádságából azt a mondat-részletet idézem, hogy „hajlandók vagyunk minden rosszra”, magam is elgondolkodom azon, hogy valóban így van-e. Mintha szeretnénk azt hinni, hogy azért nem bármire hajlandó az ember. Isten világosságában értjük meg, hogy milyen is az emberi természetünk. A mai ige felett is csodálkoznék, tiltakoznék, felháborodnék legszívesebben, hogyan lehetséges, hogy valaki együtt legyen barátjával, embertársával, mosolyogjon, jóindulatú eszmecserét folytasson vele, s közben gondolataiban egészen más dolgokat fogalmazzon meg. A mai világ ezt szinte kötelezővé tette, s elnevezte a képmutatást diplomáciának. Céljaink elérése érdekében arra biztatnak, hogy ne áruljuk el gondolatainkat, ne legyünk őszinték, ne törődjünk másokkal, szavainkkal, magatartásunkkal igyekezzünk elérni a kívánt eredményt, ennek rendeljünk mindent alá. Egy, a pénzügyi válság kirobbanásával foglalkozó filmben arra biztatja a bank vezetője beosztottait, hogy

egyetlen nap alatt adják el az összes olyan értékpapírt, áron alul is, amiről estére aztán mindenki számára kiderül, hogy értéktelenek. Arra bátorítja őket, hogy tudatosan mindenkit csapjanak be, ezzel estig megmentik a bankot, ők munkanélkülivé válnak, de jókora jutalomban részesülnek. Valahol a mai életfelfogás ez, nem számít, ha mindenkit tönkre teszek, akár a hitelemet is elvesztethetem, ha én sok pénzt keresek ezzel. Az ige már a gondolatokat fékezni, állítaná meg, még csak ne is koholj, tervezz rosszat, gondolataidból, ha adódnak a lehetőségek, valóság lehet. Egyszerűen arra indít a mai ige, hogy vizsgáljam felül saját gondolataimat, s ha bárkivel együtt vagyok, beszélgetek, ne legyenek rejtett, gonosz, hamis szándékaim. Dáviddal együtt imádkozom: *Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!*

2013. október 31. – csütörtök, reformáció

Pál levele a filippibeliekhez 3,12: Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.

Ha Pál apostol is azt mondja, hogy nem érte el azt, amire törekszik, mit mondhatunk mi? Nem kell elcsüggedjünk, nem is kell nagyot mondani, csupán azt kell tenni, ami Pál is tett, igyekeznünk kell. Ameddig Istennek terve volt az apostollal, addig megerősítette őt, hogy szolgálhasson az Ő dicsőségére. Annak is eljött az ideje, amikor azt mondta, hogy futását elvégezte, már csak az élet koronája vár rá. Ameddig Istennek terve van az életünkkel, mi pedig követjük Szavát, Ő megerősít, vezet, megáld. Nem a holnapután nehézségei fölött kell gondolkodjunk, hanem ma az Ő Szavát hallva kövessük azt. Úgy igyekszik az apostol megragadni a célt, hogy ő maga Krisztus által megragadott ember, Krisztus önkéntes rabszolgája. Sokszor hallani olyan kifejezést, hogy valakit megragadott, rabul ejtett egy táj szépsége, egy művészi alkotás nagyszerűsége, sok minden, ami körülveszi életünket. Arról is gyakran hallunk, hogy kevésbé jó, hasznos dolgok is rabul ejtenek embereket, szenvedélyek, rossz szokások miatt szenvednek, szenvedünk. Elég ritkán hallani viszont azt, hogy valakit megragadott Krisztus, ezért igyekszik ő is megragadni a célt, megküzdeni a pályát, hogy célba érve Krisztussal legyen örök, tökéletes közösségben. Uram, add, hogy jobban érezzem, mennyire szeretsz, hiszen nem a Te szereteted ingadozó, vagy kisebb, hanem én figyelek néha jobban, máskor kevésbé Rád. Adj erőt jobban törekedni a cél elérésére, nem a magam kis emberi céljaim, hanem a Te célod, akaratod megvalósítására földi életem során, és a Hozzád való megérkezésre Országodban.